

[Bækgaard.]

stille, om man ikke kunne finde et mere dansk ord, som menigmand lettere kunne forstå.

Til slut vil jeg angående forslaget sidste paragraf spørge: Bliver der ikke et hul, når stk. 1 a først skal træde i kraft et år efter de øvrige ændringer?

De fleste ændringer kan vi tiltræde trods de forøgede udgifter, men jeg vil altså gerne foreslå, at vi får lejlighed til i et udvalg nærmere at forhandle om nogle af de spørgsmål, som jeg har omtalt, for om muligt at få mere klarhed over rækkevidden af forslaget.

Det andet lovforslag, som foreligger og som er til behandling samtidig, er forslaget om ændringer vedrørende hjælp til kronisk syge. Det betegner, som den højtærede socialminister sagde, en ajourføring, idet de ændringer, som er foreslået i det første forslag, også skal gennemføres for dem, som har tilsvarende forhold, men får støtten på anden måde. Det kan jeg også fuldtud tiltræde.

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis villighed til at forhandle videre om sagen. Der er som sagt enkelte spørgsmål, vi gerne vil have drøftet lidt nærmere.

Bouet: Den højtærede socialminister anmodede om, at man her i landstinget ville skynde sig lidt med behandlingen af disse lovforslag, da de jo skal træde i kraft fra 1. april. Det kunne dog være, hvis den højtærede socialminister havde fremsat lovforslagene her i landstinget, at vi så ikke som folketinget havde været over tre måneder om at behandle dem. Men vi må jo tage forholdene, som de bydes os, og jeg skal ikke medvirke til, at lovforslagene bliver forsinket.

De to lovforslag har været meget grundigt behandlet i et udvalg i det andet høje ting, og man er blevet enig om nogle ændringer, og da mit parti har tiltrådt forslagene, skal jeg ikke, tilmed da den højtærede minister jo har gennemgået lovforslagene i alle enkeltheder, komme ind på nogen særlig omtale af detaljer. Jeg vil imidlertid gerne udtale min glæde over, at man har givet invalideretten en større margin ved bedømmelsen af invaliditeten, end tilfældet har været tidligere. Man foreslår nu, at retten til invaliderente opnås, når den forsikredes erhvervsevne må anses for betydeligt nedsat, men beholder alligevel som kriterium trediedelsgrænsen, så at retten ved bedømmelsen tager sit udgangspunkt i, om erhvervsvennen er nedsat til omkring en trediedel. Det er måske ikke så klart udtrykt, som det var ønskeligt, men det må vel være meget vanske-

ligt at udforme mere koncist, thi en bedømmelse af invaliditeten vil, både som forholdene er nu, og som de vil blive efter dette lovforslags ophøjelse til lov, altid være afhængig af et skøn. Man giver imidlertid ved den foreslåede affattelse af stk. 1 i § 38 mulighed for, at der tages hensyn til alder, livsstilling, bopæl, arbejdsmuligheder o. s. v., medens bedømmelsen nu nærmest er fasthamret, kan man vel sige, til trediedelsgrænsen.

Jeg vil imidlertid gerne pege på, at denne udvidede ret for invalideretten sandsynligvis også vil få indflydelse på de private forsikringskassers og pensionsforsikringsanstalters invalideafgørelser. Jeg har selv som medlem af invalidenævnet i en af vore store pensionsforsikringsanstalter ofte været ude for, at man stod overfor en tvivl ved afgørelsen af, om en forsikret opfyldte bestemmelsen om trediedelsgrænsen eller ej. Den pågældendes læge vil som regel altid være velvillig indstillet og afgive erklæring om, at pågældendes erhvervsevne ligger under trediedelsgrænsen, men har vi så spurgt en specialist, har vi i adskillige tilfælde været ude for at få en erklæring om, at ansøgeren ikke er under trediedelsgrænsen, og hvis man så endelig for at være helt sikker har spurgt en tredje læge, har man fået et svar på linie med den ene eller den anden af de to tidligere erklæringer. Derfor har det været meget svært i mange tilfælde at træffe en rigtig afgørelse, og man har så adskillige gange truffet sin beslutning i overensstemmelse med invaliderettens afgørelse.

Et andet vanskeligt spørgsmål er afgørelsen af, hvornår renten, når rentemottagerens helbredstilstand er blevet forbedret, skal bortfalde. Her hilser jeg med tilfredshed, at § 56 er blevet tydeliggjort, og at der kan finde en gradvis inddragning af renten sted, en inddragning, som dog kun kan strække sig over en periode af 12 måneder. Der kan nemlig være grunde, som taler for, at man ikke pludselig inddrager renten, men at rentemottageren får lejlighed til gradvis at indstille sig på, at nu skal han eller hun til at klare sig selv i livet igen.

Der var nogen betænkelighed ved den oprindelige bestemmelse i ministerens forslag i § 60 om, at anskaffelse og vedligeholdelse af større bandager, kunstige lemmer, sygevoгне o. s. v. helt skulle ske efter invaliderettens bestemmelse, og mit partis ordfører i det andet høje ting udtalte en vis betænkelighed ved denne regel, men efter ændringen af det nye stk. 10 i § 60, hvorefter socialministeren vil forhandle med de kom-